

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **DrLes s.r.o.**, IČO 01746316
sídlem Josefa Kábrta 1347, 512 51 Lomnice nad Popelkou
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Hoblem
sídlem náměstí Jana Žižky 2/2, Čáslav

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2021, č. j. MZP/2020/550/1640

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Hradec Králové (dále jen „ČIŽP“ či „inspekce“) ze dne 5. 10. 2020, č. j. ČIŽP/45/2020/7529 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“).
2. Rozhodnutím ČIŽP byla žalobkyně shledána vinnou z přestupku podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., o České obchodní inspekci životního prostředí a její působnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

v ochraně lesa, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ČIŽP“), kterého se dopustila tím, že při smluvně prováděných pracích spočívajících v těžbě dříví na lesním pozemku p. č. XA v k. ú. X a následné lesní dopravě na tomtéž pozemku a na pozemcích p. č. XB, XC a XD v k. ú. Y v období od 8. 2. do 10. 4. 2019 způsobila nepřiměřené poškození lesa. K významnému narušení lesní půdy s následnou erozí v důsledku lesní dopravy došlo na celkové ploše 7 940 m² lesní půdy. Žalobkyně porušila ustanovení § 11 odst. 1 a § 34 odst. 1 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“). Tím, že došlo k narušení lesní půdy a její následné erozi, je ohroženo životní prostředí v lesích a omezeno plnění veřejně prospěšných funkcí lesa. Žalobkyně vytvořila podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů v předmětné lokalitě. Za tento přestupek byla žalobkyni prvoinstančním rozhodnutím uložena pokuta ve výši 450 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

II. Dosavadní průběh řízení a napadené rozhodnutí

3. Dne 6. 2. 2019 paní D. Ž. (dále jen „D. Ž.“) oznámila ve smyslu § 33 odst. 3 lesního zákona těžbu dříví v objemu 190 m³. Těžba měla být provedena v porostní skupině 135 Ae7 v únoru a březnu 2019 panem F. P. (dále jen „F. P.“). Městský úřad Jilemnice, orgán státní správy lesů vydal dne 22. 3. 2019 stanovisko, v němž konstatoval, že vzal uplynutím 30denní lhůty na vědomí oznámení ve věci těžby dřeva, a to na základě stanoviska odborného lesního hospodáře pana O. B. (dále jen „O. B.“).
4. ČIŽP obdržela dne 19. 3. 2019 podnět upozorňující na erozi půdy v důsledku lesní dopravy v k. ú. X a v k. ú. Y. Při inspekčním šetření dne 20. 3. 2019 zjistila, že na lesním pozemku p. č. XA v k. ú. X byla provedena těžba dříví, přičemž v důsledku dopravy dřeva na odvozní místo došlo k poškození lesní půdy a k výrazné vodní erozi. Pozemek byl v době šetření ve vlastnictví paní D. Ž. Na lesním pozemku p. č. XA v k. ú. X byly vyjety koleje v celkové délce 915 m o šíři 3 až 5 m, v kratší části uvedené trasy dokonce o šíři 20 m, hloubka kolejí dosahovala od 20 do 67 cm. Celková zasažená plocha byla na většině trasy 3 660 m², v rozšířeném místě dalších 800 m², a k tomu byla rozježděna lesní půda na další ploše 600 m² (40 x 15 m, hloubka 40 cm). V důsledku vodní eroze bylo zjištěno naplavení bahna na rozsáhlé plochy, a to do výšky 10 až 50 cm do kořenového prostoru lesních dřevin, celkem na plochu 1 050 m². Celkem bylo na pozemku p. č. XA v k. ú. X zasaženo 6 110 m². V k. ú. Y byly dopravou dřeva zasaženy lesní pozemky p. č. XB, XC a XD na celkové ploše 1 310 m² (rozježdění půdy, koleje o hloubce až 67 cm na ploše 110 m², k tomu naplavení bahna o výšce 10 až 50 cm do kořenového prostoru lesních dřevin na plochu 1 200 m²).
5. Na podkladě inspekčního šetření zahájila ČIŽP kontrolu, kdy kontrolovanou osobou byl pan F. P. Ten při kontrole na místě dne 10. 4. 2019 uvedl, že dne 7. 2. 2019 uzavřel se svou matkou paní D. Ž. nájemní smlouvu na pronájem lesního pozemku p. č. XA v k. ú. X; porost byl napaden podkorním hmyzem. Dne 8. 2. 2019 uzavřel se žalobkyní smlouvu o dílo, jejímž předmětem bylo vytěžení 2 000 m³ dříví a jeho přiblížení a vykoupení. K těžbě byl použit harvester a vyvážecí souprava, největší množství bylo vytěženo do 31. 3. 2019, avšak při kontrole na místě dne 10. 4. 2019 ještě nebyly práce dokončeny; do uvedeného dne bylo vytěženo 260 m³ dříví, z toho 75 % byly kůrovcové souše, 25 % tvořily aktivní kůrovcové stromy.

6. Oznámení o zahájení kontroly ze dne 13. 5. 2019 bylo žalobkyni doručeno dne 14. 5. 2019. Kontrola na místě se uskutečnila dne 28. 5. 2019. Při ní žalobkyně sdělila, že práce byly na základě uzavřené smlouvy zahájeny již dne 8. 2. 2019, těženy byly stromy vyznačené vlastníkem ve spolupráci s odborným lesním hospodářem. Těžba byla dokončena do konce dubna 2019. Dále sdělila, že nezná přesný objem vytěženého dříví. Uvedla, že poškození půdy se nedalo vyhnout, i případné jiné technologie odvozu dříví by poškodily půdu a asanace postřikem by byla pro vlastníka finančně příliš náročná. Cesty, po kterých dříví přibližovala, byly poškozeny již před únorem 2019 předchozími těžbami a vyvážáním dříví prováděným v uplynulých letech. Holiny vznikly v lokalitě už v roce 2018, žalobkyně využívala stávající cesty.
7. Žalobkyně se k protokolu o kontrole vyjádřila dopisem ze dne 12. 6. 2019, v němž nesouhlasila s jeho závěry, žádala o doložení postupu a průběhu měření a o doložení stavu dotčených pozemků před zahájením prací.
8. Oznámení o zahájení přestupku ze dne 19. 7. 2019 bylo žalobkyni doručeno téhož dne. Dne 14. 8. 2019 byl proveden výslech svědka O. B.
9. Na podkladě zjištěného skutkového stavu inspekce rozhodnutím ze dne 5. 11. 2019 uznala žalobkyni vinnou z přestupku specifikovaného v bodě 2 tohoto rozsudku. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala odvolání. Žalovaný uvedené rozhodnutí inspekce zrušil a vrátil věc ČIŽP k novému projednání. Považoval za prokázané, že došlo k poškozování lesa, omezení jeho veřejně prospěšných funkcí vytvářením podmínek pro působení škodlivých biotických činitelů (napadení oslabených lesních dřevin patogenními organismy) a abiotických činitelů (vodní eroze, vysychání půdy) a tím k ohrožování životního prostředí v lese. Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata uvedená v § 4 odst. 1 písm. c) zákona o ČIŽP a za tento přestupek je odpovědná žalobkyně jako zhotovitel díla – lesní těžby, která při lesní dopravě použila těžkou techniku na zamokřené půdě a narušila jí půdní povrch výše popsáním způsobem. Žalovaný ve zrušujícím rozhodnutí zavázal inspekci do spisu doložit podrobnější údaje o stavu lokality před provedením lesní dopravy za účelem přesnějšího zjištění míry poškození.
10. V intencích zrušujícího rozhodnutí inspekce následně vyzvala žalobkyni ke sdělení, zda před zahájením objednaných prací spočívajících v těžbě a dopravě dříví byly zaznamenány nedostatky na předávaném pracovišti, zejména poškození půdy. Dotázala se na realizaci asanace poškozené lesní půdy a zjišťovala stav lokality před únorem 2019, zejména případná dřívější poškození lesní půdy. Dále se obrátila na místně příslušné orgány státní správy lesů.
11. ČIŽP i ve svém v pořadí druhém rozhodnutí uznala žalobkyni vinnou z přestupku podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o ČIŽP. V odůvodnění rozhodnutí popsala průběh řízení a zejména provedené dokazování. Uvedla, že při inspekčním šetření dne 20. 3. 2019 i při kontrole dne 10. 4. 2019 ČIŽP v narušené půdě zjistila zřetelné stopy pneumatik nebo pásů a narušená půda byla obnažená bez organické hmoty na povrchu, tedy bez rostlin i bez opadu asimilačního aparátu dřevin, ke kterému v lese dochází. Z toho dovodila, že k narušení půdy došlo v roce 2019. Odkázala na zastiženou kolovou vyvážecí soupravu, která byla až po nápravu zabořena do půdy a její obsluha bez bližšího upřesnění sdělila, že jde o vyvážecí soupravu žalobkyně. Postupovala v intencích zrušujícího rozhodnutí a zaměřila se na odlišení starších a novějších erozních poškození a na jejich míru, konkrétně

v období do 5 let nazpět, kdy případná velmi stará poškození lze od novějších dobře odlišit.

12. Zdůraznila, že je nutné rozlišovat mezi dopravou na cestě (svážnici), která je ostatní plochou, a dopravou na lesní půdě, která by měla probíhat co nejšetrněji. Odborný lesní hospodář poukazoval na starší erozní poškození právě u svážnice (p. č. XE v k. ú. Y, druh pozemku ostatní plocha), erozní rýhy v lesní půdě měly dle jeho svědectví pocházet již z 90. let. Dále ČIŽP vycházela i z vyjádření místně příslušných orgánů státní správy lesů a obce Horní Kalná, které starší poškození lesa v předmětné lokalitě nezaznamenaly. Následně dospěla k závěru, že erozní poškození lesní půdy zjištěná při inspekčním šetření a při kontrole byla způsobena žalobkyní, přičemž nešlo o starší poškození.
13. V odůvodnění rozhodnutí ČIŽP podrobně popsala následky přestupku; vysvětlila, že ohrožení životního prostředí v lesích spočívalo v omezení veřejně prospěšných funkcí lesa, zejména půdoochranné, vodoochranné a ekologicko-stabilizační funkce. V lokalitách s menším sklonem došlo k velmi hlubokému narušení do hloubky 30 až 67 cm, v lokalitách s větším sklonem došlo k narušení půdy do hloubky 20 až 40 cm. Ve svažitém terénu je vyšší riziko vodní eroze, a to i s ohledem na skalnaté podloží, na kterém půda přirozeně není příliš stabilní.
14. Pokuta byla žalobkyni uložena v nižší částce než v původním, zrušeném rozhodnutí, protože ČIŽP přihlédla ke staršímu poškození lesní půdy, rovněž způsobenému lesní dopravou. Povrch lesní půdy nebyl před zahájením přestupkového jednání v celé lokalitě zcela přirozený, nesl v sobě již poškození v důsledku dřívější lidské činnosti. ČIŽP uvedla jako hloubku vyjetých kolejí pouze světlou výšku konkrétní vyvážecí soupravy. V případě starší eroze půdy v daném místě tedy došlo v roce 2019 k dalšímu prohloubení erozní rýhy, měřeny byly hloubky kolejí vyjetých v roce 2019.
15. Žalobkyně proti shora uvedenému (v pořadí již druhému) rozhodnutí ČIŽP podala včasné odvolání. Žalovaný napadeným rozhodnutím její odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí ČIŽP. V odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že ze spisové fotodokumentace je patrné čerstvé rozrušení vlhkého půdního povrchu na louce u odvozního místa, v půdě obtisknuté stopy pneumatik těžké techniky, dále hluboké koleje na svahu i rovině naplněné vodou a bahnem, bahno splavené do prostoru okolního lesního porostu, do bahna zabořená plně naložená stojící vyvážecí souprava. Došlo k vytvoření podmínek pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů. Tím byla naplněna skutková podstata uvedená v § 4 odst. 1 písm. c) zákona o ČIŽP a porušeny povinnosti uvedené ve shora citovaných ustanoveních lesního zákona. Kvůli narušení povrchu půdy nastalo zvýšené riziko eroze a narušení vodního režimu v okolí kolejí.
16. Žalovaný vycházel z předpokladu, že všechny oslovené subjekty disponují dostatečnou místní znalostí. Skutečnosti vyplývající z jejich vyjádření jsou ve shodě s dosavadními zjištěními inspekce a potvrzují dosud zjištěný skutkový stav. Stará erozní poškození nemohla být inspekci zaměněna za následky činnosti žalobkyně, novější erozní poškození (vyjma výsledků činnosti žalobkyně) nebyla v terénu zjištěna. Za relevantní považovala ČIŽP pouze hloubku čerstvě vyjetých kolejí, kterou vztáhla k jejich k bezprostřednímu okolí. Žalovaný dodal, že půda byla za deštivého počasí čerstvě rozplavená, naproti tomu starší erozní rýhy (v řádu více let až desetiletí) bývají již pokryté vegetací a splývají s rostlým terénem, proto by u nich ke zjištěnému rozplavení bahna jen vlivem deště nedošlo. V kolejích byla patrná i narušení kořenového systému okolní vegetace.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

17. Za přestupek inspekce udělila žalobkyni pokutu ve výši 450 000 Kč. Výši pokuty podrobně odůvodnila s využitím zákonných kritérií [§ 37 až 40 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „PřesZ“)], přičemž žalovaný se s náhledem inspekce na hodnocení jednotlivých kritérií (vyjma formy zavinění) ztotožnil. Inspekce přihlédla k velkému rozsahu zasažené plochy (více než 7 000 m²) i délce a hloubce vyjetých kolejí (až 67 cm). Výši pokuty odůvodnila s přihlédnutím ke starším poškozením terénu. Žalovaný neshledal důvod pro snížení pokuty. Pokuta se pohybuje v dolní části zákonné sazby, je přiměřená postihovanému jednání. Plní funkci generální i individuální prevence a funkci represivní. Kritérium dosavadní bezúhonnosti není v PřesZ uvedeno mezi povinně vyhodnocovanými kritérii. K tomu žalovaný dodal, že žalobkyně neprezentuje svůj postup jako ojedinělý exces, ale naopak svoje jednání hájí s poukazem na finanční náročnost případného zákonného postupu. Erozní poškození z 90. let byla jasně odlišená od výsledků deliktního jednání žalobkyně a byla jí přičtena k prospěchu, jelikož terén jimi byl a je dlouhodobě negativně ovlivněn, a proto následek přestupku (ohrožení životního prostředí v lesích v důsledku nového erozního poškození) je nižší, než kdyby se jednalo o dosud erozí nedotčený terén.
18. Žalovaný vyzdvihl, že těžba a doprava dřeva probíhaly v terénu náchylném k erozi (svahy, opukové podloží), a proto bylo třeba práce daným podmínkám přizpůsobit. Žalobkyně je profesionálem v oboru a na základě svých zkušeností musela být schopna vyhodnotit důsledky své činnosti. Naopak korigoval závěr inspekce v tom směru, že se žalobkyně dopustila přestupku v nevědomé nedbalosti s odkazem na objektivní odpovědnost.
19. V řízení žalovaný neshledal žádnou procesní vadu s dopadem na zákonnost a správnost vydaného rozhodnutí.

III. Žaloba

20. Žalobkyně v žalobě nejprve stručně zrekapitulovala průběh řízení. Důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí spatřuje v nezákonnosti a vadách řízení. Uplatnila celkem tři žalobní námitky.
21. V prvním žalobním bodě brojila proti výroku prvoinstančního rozhodnutí. Výrok shledala nejednoznačným, neboť jednání, kterého se měla dopustit, v něm není dostatečně individualizováno, resp. výrok individualizaci jednání žalobkyně postrádá. Poukázala na to, že až ze samotného odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí se podává, jakým způsobem došlo k nepřiměřenému poškození lesa (vyježdění kolejí a následná eroze resp. splavení půdy do okolních lesních potoků).
22. Dále poukázala na to, že ČIŽP ji trestá za nepřiměřené poškození lesa provedenou těžbou dřeva a následnou lesní dopravou, zároveň však uvádí, že k poškození došlo lesní dopravou. Žalobkyně s odkazem na výše předestřené má za to, že není zřejmé, které jednání je protiprávní a v čem spočívá. Žalovaný se současně s touto odvolací námitkou v napadeném rozhodnutí přiléhavě nevypořádal. S odvoláním na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10 A 43/2017-46 žalobkyně poukázala na požadavek zcela jednoznačného výroku, který nemůže způsobit pochybnosti o tom, jakého jednání se dotýčný v daném případě dopustil. Závěr své argumentace k tomuto žalobnímu bodu podpořila odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne

15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, přičemž v nyní posuzované věci shledala porušení § 93 odst. 1 písm. a) PřesZ.

23. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně brojila proti skutkovým závěrům. Po celou dobu řízení nesouhlasila s rozsahem poškození lesa tak, jak jí bylo kladeno za vinu. V řízení se odvolávala na vyjádření odborného lesního hospodáře pana O. B. s tím, že na lesních pozemcích již před těžbou žalobkyně byly přítomny erozní rýhy způsobené lesní dopravou. Z tohoto důvodu došlo ke zrušení prvního rozhodnutí ČIŽP, přičemž žalovaný prvoinstančním orgánem uložil doplnit dokazování. ČIŽP dle názoru žalobkyně tomuto požadavku žalovaného vyhověla nedostatečně.
24. Namítla, že pokud není Městskému úřadu Jilemnice a Městskému úřadu Vrchlabí znám žádný případ poškození v posledních pěti letech, neznamená to, že k poškození v tomto období nedošlo. Stejně tak nemusí být danému orgánu známo, jaký byl stav předmětných pozemků. Z tohoto důvodu se dle žalobkyně jedná o důkazy, které nikterak nesvědčí v její neprospěch. Z vyjádření Městského úřadu Jilemnice, odboru životního prostředí ze dne 15. 7. 2020 současně vyplývá, že na pozemku parc. č. XA probíhala těžba v roce 2014 (40 m³), 2015 (60 m³) a též v roce 2017 (175 m³). K poškození tedy mohlo dojít již v minulých letech. Se závěrem ČIŽP, že v období několika let před danou těžbou zde žádná těžba obdobného rozsahu neprobíhala, nesouhlasila. Žalovaný k tomu uvedl, že k poškození nemuselo dojít, pokud byla těžba prováděna za vhodných klimatických podmínek, nicméně již nehovoří o tom, zda byla či nebyla provedena za takových podmínek a objektivně to ani nelze zjistit.
25. Ze sdělení obce Horní Kalná se nedá dovodit, že byly poškozeny lesní pozemky, které správní orgán ve své výzvě zmiňuje, resp. že má obec povědomost o stavu lesních pozemků před únorem 2019. Z odpovědi lze vyčíst pouze to, že došlo k poškození obecních pozemků a že se objednatel těžby pan F. P. zavázal tyto pozemky uvést do patřičného stavu.
26. Pokud správní orgán poukazuje ve svém rozhodnutí na fotodokumentaci, ze které by mělo být zřejmé, které poškození je staršího data a které bylo způsobeno žalobkyní, pak takový odkaz dle žalobkyně způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť odůvodnění neobsahuje ani označení „čl.“ nebo jiné označení, ke kterému by bylo možné fotografii vztáhnout, jelikož se ve správním spise nachází celá řada fotografií. Nelze-li fotografie jednoznačně individualizovat, pak to činí rozhodnutí nepřezkoumatelným.
27. Nebyl-li spolehlivě prokázán stav lesních pozemků před datem, kdy mělo dojít ke spáchání přestupku a tvrdí-li žalobkyně, že poškozeny byly i s odkazem na výpověď odborného lesního hospodáře O. B., je na místě rozhodovat ve prospěch obviněné v duchu zásady *in dubio pro reo*.
28. Žalobkyně rovněž odmítla závěr žalovaného, že stará erozní poškození nemohla být ČIŽP zaměněna za následky činnosti žalobkyně, neboť ta našla v místě toliko starší erozní poškození a novější, vyjma těch, které měla způsobit žalobkyně, nenalezla. ČIŽP dle žalovaného správně odlišila ještě přijatelnou a již neakceptovatelnou míru hloubky kolejí; starší erozní rýhy by byly pokryty vegetací a splývaly s okolním terénem. Žalobkyni není zřejmé, co je považováno za ještě akceptovatelnou míru hloubky kolejí a co již nikoliv. K uvedenému dále podotkla, že pokud jsou v lese vyjeté koleje a znovu do nich kdokoliv vjede těžkou technikou, pak se s nejvyšší pravděpodobností stane to, že se stará kolej rozjede a nemůže být patrné, jak hluboká ona stará kolej byla a jak byla či nebyla

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

prohloubena. V návaznosti na to logicky dojde k poškození pokrytí vegetací (trávy, mechu apod.). Nemůže o tom svědčit ani případné rozblácení, které se tam může dostat i ze stroje projíždějícího daným místem.

29. Závěrem uvedla, že skutkové závěry učiněné ČIŽP a potvrzené žalovaným nemají oporu v provedeném dokazování, které nebylo provedeno dostatečně, neboť nebylo provedeno místní šetření za její účasti. Pokud by poškození zjištěno bylo, je třeba v pochybnostech o jeho míře rozhodnout ve prospěch žalobkyně.
30. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítla nepřiměřenost výše uložené pokuty. Žalovaný uvedl, že žalobkyně spáchala přestupek v ohrožovací formě, tedy nebylo prokázáno poškození lesa, ale tvrzeným jednáním žalobkyně ohrožena či případně ohrožena jeho funkce. Za daných okolností, pokud nedošlo k poškození lesa, ale toliko k jeho ohrožení, se žalobkyni jeví pokuta ve výši 9 % z maximální možné výše pokuty zjevně nepřiměřená, a to i vzhledem k polehčujícím okolnostem, na jejichž zjištění ČIŽP rezignovala. Žalovaný se touto odvolací námitkou (nezjištění polehčujících ani přitěžujících okolností spáchání přestupku ve smyslu § 39 a § 40 PřesZ) nezabýval a pouze se spokojil s tím, že ČIŽP oproti svému prvému rozhodnutí snížila pokutu o 50 000 Kč. K uvedenému pak odkázala na důvodovou zprávu PřesZ. Vyzdvihla, že správní orgány své rozhodování nepodrobily testu proporcionality (viz nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 a nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 37/11).
31. Závěrem žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i prvoinstanční rozhodnutí zrušil a věc vrátil ČIŽP k dalšímu řízení. *In eventum* navrhla, aby soud přikročil ke snížení pokuty a rozhodl tak, že zruší shora citovaná rozhodnutí ve výroku o trestu a sníží pokutu v dovolených mezích zákona.

IV. Vyjádření žalovaného

32. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K první žalobní námitce konstatoval, že výrok prvoinstančního rozhodnutí obsahuje údaje, které skutek nezaměnitelně definují co do způsobu jednání (narušení lesní půdy s následnou erozí v důsledku lesní dopravy), místa (pozemek p. č. XA v k. ú. X a pozemky p. č. XB, XC a XD v k. ú. Y), času (období od 8. 2. do 10. 4. 2019) a velikosti celkové zasažené plochy (7 940 m²). Obsáhlé detaily jsou pak popsány v odůvodnění rozhodnutí ČIŽP. Dodal, že není zřejmé, s jakým jiným skutkem by mohl být postihovaný skutek zaměněn.
33. Ke druhé žalobní námitce, v níž žalobkyně namítla nedostatečně zjištěný skutkový stav, žalovaný uvedl, že se starším erozním poškozením terénu velmi podrobně zabýval, kdy zavázal ČIŽP doplnit skutková zjištění. Inspekce doplnila spis o vyjádření Městského úřadu Jilemnice a Městského úřadu Vrchlabí, jejichž tvrzení jsou ve shodě (v posledních 5 letech před únorem 2019 nebylo v lokalitě zjištěno poškození lesní půdy). Obec Horní Kalná poukázala na poničení cest a přemostění potoka v souvislosti s předmětnou těžbou. Z výpovědi odborného lesního hospodáře rovněž nelze dovodit jiná skutková zjištění, neboť poukazoval na historická erozní poškození existující v době navrácení majetku restituentům.
34. Dále žalovaný odkázal na stranu 9 až 11 prvoinstančního rozhodnutí, kde ČIŽP podrobně a srozumitelně vysvětlila, jak se odlišují starší erozní rýhy již splývající s rostlým terénem od čerstvě rozrušené půdy způsobené činností žalobkyně v únoru až dubnu 2019. Doplnil, že zásadním důkazem je spisová fotodokumentace, z níž vyplývá, že erozní poškození

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zachycená na fotografiích (současně s vyvážecí soupravou) jsou zcela čerstvá. Ke starším poškozením terénu pak ČIŽP přihlédla při stanovení výše pokuty.

35. Pokud žalobkyně poukazuje na těžbu menšího rozsahu provedenou v lokalitě období let 2014 - 2017, pak žalovaný podotknul, že v dané době nebylo zjištěno poškození půdy erozí. ČIŽP dále vysvětlila, jak lze rozeznat čerstvě vyjeté koleje (s otisky pásů, bez organické hmoty, obnažené kořínky) od kolejí již splývajících s rostlým terénem. Rozdíl v hloubkách starších kolejí (úvozu) a v nich nově vyjetých kolejí na jeho dně je v terénu rozeznatelný. Možnost přenosu rozblácení pouze z vyvážecí soupravy na cestu je při množství bahna zachyceného na fotografiích (stroj byl zabořen až po nápravy) nutno považovat za zcela absurdní. ČIŽP též vysvětlila, že určitou hloubku kolejí lze považovat ještě za akceptovatelnou, a uvedla úvahy, z nichž vycházela. Žalovaný se s jejím názorem zcela ztotožnil. K návrhu na provedení nového místního šetření za účasti žalobkyně odkázal na stranu 13 prvoinstančního rozhodnutí.
36. Co se týče třetí žalobní námitky, žalovaný odkázal na stranu 18 prvoinstančního rozhodnutí: *„Přitom bylo zohledněno, že již v průběhu správního řízení byla provedena asanace rozježděné půdy, čímž došlo k omezení rizika dalšího pokračování erodování půdy.“* Podotkl, že je nerozhodné, zda je zohledněná okolnost nazvána polehčující, nebo zda byla vyhodnocena v rámci hodnocení závažnosti přestupku, přičemž ČIŽP o ní uvažila. Další žalobkyní uváděné okolnosti byly ve výši pokuty rovněž zohledněny (kůrovcová kalamita v ČR, snaha o asanaci kůrovcového dřeva).
37. Vyzdvihl, že žalobkyní zdůrazňovaná dosavadní bezúhonnost není zákonem považována za polehčující okolnost; naopak opakované spáchání přestupku by bylo považováno již za okolnost přitěžující dle § 40 písm. c) PřesZ. V daném případě žádné přitěžující okolnosti ve smyslu § 40 PřesZ nenastaly. K polehčujícím okolnostem žalovaný podotkl, že žalobkyně projevila snahu napravit alespoň částečně následky přestupku a ČIŽP k tomuto přihlédla. Žalovaný se s námitkou řádně vypořádal, ČIŽP a následně i žalovaný dostatečně odůvodnili, proč je v daném případě adekvátní pokuta ve stanovené výši. Ve zbytku pak odkázal na napadené rozhodnutí a související spisový materiál.

V. Jednání před soudem

38. Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 25. 7. 2023, právní zástupce žalobkyně plně odkázal na žalobní argumentaci. Stručně zrekapituloval žalobní námitky, které míří na procesní stránku věci, nedostatečná skutková zjištění a nepřiměřenost pokuty. Zdůraznil, že žalobkyně prováděla sanační těžbu dřeva, tedy jednala v zájmu ochrany lesa a byla přitom vázána pokyny vlastníka lesních pozemků. Žalovaný setrval na svém stanovisku a v podrobnostech odkázal na písemné vyjádření k žalobě. K dotazu soudu ohledně rozlišení nového poškození od dřívějšího žalovaný s odkazem na fotodokumentaci poukázal na zjevně čerstvé rozrušení půdy a přítomné silné zabahnění, jakož i na chybějící pokrytí vegetací v úvozové části. Vyzdvihl, že těžká odvozní technika nemůže vjíždět na mokrý terén. Důsledkem jednání žalobkyně je i to, že narušení půdy nelze zcela napravit.

VI. Posouzení věci soudem

39. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Dále přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.),

jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.

40. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
41. Podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o ČIŽP *fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že vytvoří podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů.*
42. Podle § 11 odst. 1 lesního zákona *si každý musí počínat tak, aby nedocházelo k obrožování nebo poškozování lesů, jakož i objektů a zařízení sloužících hospodaření v lese.*
43. Podle § 34 odst. 1 lesního zákona *přibližování, uskladnění a odvoz dříví (dále jen „lesní doprava“) musí být prováděny tak, aby nedocházelo k nepřiměřenému poškozování lesa a ostatních pozemků.*
44. Podle § 93 odst. 1 PřesZ *ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede*
 - a) popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání,*
 - b) právní kvalifikace skutku,*
 - c) vyslovení viny,*
 - d) forma zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou,*
 - e) druh a výměra správního trestu, popřípadě výrok o podmíněném upuštění od uložení správního trestu, o upuštění od uložení správního trestu nebo o mimořádném snížení výměry pokuty,*
 - f) výrok o započtení doby, po kterou obviněný na základě úředního opatření učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem již nesměl činnost vykonávat, do doby zákazu činnosti,*
 - g) výrok o uložení ochranného opatření,*
 - h) výrok o nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení a*
 - i) výrok o náhradě nákladů řízení.*
45. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
46. Soud nepřisvědčil námitce, že ve výroku prvoinstančního rozhodnutí nebyl skutek vymezen dostatečně určitě. Popis skutku je slovním vyjádřením jednání přestupce (zde žalobkyně), které musí označovat místo, čas a způsob spáchání skutku [srov. § 93 odst. 1 písm. a) PřesZ] tak, aby nebyl skutek zaměnitelný s jiným jednáním. Jednotlivé skutkové údaje jsou totiž rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další (jiné) období možnost záměny skutku, a tedy možnost opakovaného postihu za týž skutek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j 2 As 34/2006-73). Z uvedeného vychází ve své judikatuře i Nejvyšší správní soud, který např. v rozsudku ze dne 15. 5. 2020 č. j. 9 As 142/2018 – 52 konstatoval: „Aprobovat lze rovněž závěr krajského soudu, dle kterého požadavek na dostatečnou identifikaci postihovaného skutku souvisí především s vyloučením možnosti jeho zaměnitelnosti se skutkem jiným.“ V rozsudku ze dne 16. 3. 2010 č. j. 1 As 92/2009-65 Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Výrok rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným z přestupku, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce (§ 77 zákona o přestupcích). V zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku popsán dostatečně určitě, aby byl nezaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty. Je tak klíčovou normativní částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny

vysoké formální požadavky. V návaznosti na trestněprávní doktrínu je třeba i v případě rozhodnutí o přestupku trvat na tom, aby jeho výrok zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku.“ Nároky kladené na skutkový výrok přitom nejsou akademickou otázkou. Řízení o přestupku se vede o určitém skutku. Skutek tak musí být ve výroku popsán natolik určitě, aby nemohlo dojít k záměně s jiným skutkem, právě výrok totiž zakládá překážku věci rozhodnuté (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2020, č. j. 8 As 82/2020-54).

47. Správní orgány v nyní posuzované věci žalobkyni vytýkaly, že se předmětného přestupku dopustila skutkem popsáním ve správním rozhodnutí tak, že *„při smluvně prováděných pracích, spočívajících v těžbě dříví na lesním pozemku p. č. XA v k. ú. X a následné lesní dopravě na tomtéž pozemku a na pozemcích p. č. XB, XC a XD v k. ú. Y v období od 8. 2. do 10. 4. 2019 způsobil nepřiměřené poškození lesa. K významnému narušení lesní půdy s následnou erozí v důsledku lesní dopravy došlo na celkové ploše 7 940 m² lesní půdy. Tím došlo k porušení ustanovení § 11 odst. 1 a § 34 odst. 1 zákona číslo 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“), který stanovuje, že každý si musí počínat tak, aby nedocházelo k ohrožování nebo poškozování lesů a lesní doprava musí být prováděna tak, aby nedocházelo k nepřiměřenému poškození lesa a ostatních pozemků. Tím, že došlo k narušení lesní půdy a její následné erozi je ohroženo životní prostředí v lesích a omezeno plnění veřejně prospěšných funkcí lesa. Obviněný vytvořil podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů v předmětné lokalitě ...“*
48. Z citovaného výroku prvoinstančního rozhodnutí je dle názoru soudu zřejmé, kde se žalobkyně dopustila protiprávního jednání (místo), kdy k tomuto jednání došlo (čas) a jakým jednáním byla naplněna skutková podstata přestupku (způsob spáchání). Žalovaný uvedl znaky přestupku dostatečně, byť si lze představit jejich podrobnější popis. Details (vyježdění kolejí, jejich rozsah a specifikaci konkrétních lesních pozemků, kde tyto koleje vznikly) pak inspekce popsala v odůvodnění rozhodnutí. I přes vysoké formální požadavky, které jsou v rámci správního trestání kladeny na výroky rozhodnutí, které shledávají vinu obviněného (zde žalobkyně), lze takovou formulaci považovat ve světle nezbytné identifikace nezaměnitelných aspektů postihovaného jednání za dostačující.
49. Pokud žalobkyně odkazovala na rozsudek desátého senátu, v němž byl přestupek, resp. skutek popsán daleko detailněji, nelze z uvedeného bez dalšího dovozovat, že způsob, jakým byl skutek nyní popsán ve výroku prvoinstančního rozhodnutí, je nesprávný či neúplný, a způsobuje tak nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí a potažmo též napadeného rozhodnutí. Obsáhlost či naopak stručnost popisu skutku není podstatná, je-li popis stíhaného jednání formulován srozumitelně a zároveň vystihuje místní, časové i další projevy postihovaného jednání. Soud tedy nesdílí názor žalobkyně, že by shora uvedený popis skutku mohl být jakkoli a v obecné rovině záměněn s jiným.
50. Soud nepřisvědčil ani tvrzení, že ČIŽP žalobkyni trestá za nepřiměřené poškození lesa provedenou těžbou dřeva a následnou lesní dopravou a současně uvádí, že k poškození došlo lesní dopravou, takže není zřejmé, které jednání je protiprávní a v čem spočívá. Žalobkyně se dopustila přestupku podle § 4 odst. 1 písm. c) lesního zákona tím, že vytvořila podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů. Vytvoření podmínek pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů inspekce spatřovala v porušení § 11 odst. 1 a § 34 odst. 1 téhož zákona. K tomu soud konstatuje, že část výroku *„při smluvně prováděných pracích, spočívajících v těžbě dříví na lesním pozemku p. č. XA v k.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

ú. X a následné lesní dopravě na tomtéž pozemku a na pozemcích p. č. XB, XC a XD v k. ú. Y v období od 8. 2. do 10. 4. 2019 způsobil nepřiměřené poškození lesa.“ (pouze) popisuje smluvní práce, které žalobkyně v lese prováděla, a určuje časové období, ve kterém žalobkyně způsobilá nepřiměřené poškození lesa. Následně pak část výroku „K významnému narušení lesní půdy s následnou erozí v důsledku lesní dopravy došlo na celkové ploše 7 940 m² lesní půdy. Tím došlo k porušení ustanovení § 11 odst. 1 a § 34 odst. 1 zákona číslo 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“), ... Tím, že došlo k narušení lesní půdy a její následné erozi je ohroženo životní prostředí v lesích a omezeno plnění veřejně prospěšných funkcí lesa. Obviněný vytvořil podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů v předmětné lokalitě...“ blíže specifikuje, jakým jednáním se žalobkyně dopustila shora uvedeného přestupku. Soud proto nesdílí názor žalobkyně, že z výroku prvoinstančního rozhodnutí není jasné, za jaké jednání je postihována. Jak již ostatně konstatoval žalovaný, lesní doprava, při níž byl spáchán přestupek, je součástí smluvních prací, které žalobkyně v lese prováděla. Právě v důsledku lesní dopravy došlo k významnému narušení lesní půdy s následnou erozí. Soud v tomto ohledu považuje protiprávní jednání žalobkyně za dostatečně vymezené, a to jednak s poukazem na narušení lesní půdy při lesní dopravě, jednak použitím termínů uvedených v příslušné skutkové podstatě (vytvoření podmínek pro nadměrné působení škodlivých biotických a abiotických činitelů, ohrožení životního prostředí v lesích).

51. Žalovaný se s touto odvolací námitkou v napadeném rozhodnutí zcela přiléhavě a adekvátně vypořádal na straně 13 napadeného rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené tak pro nyní posuzovaný případ není usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73 přiléhavé, resp. aplikovatelné, neboť soud neshledal popis skutku ve výroku prvoinstančního rozhodnutí nezákonným, nesrozumitelným či vnitřně rozporným.
52. Soud uzavírá, že výrok prvoinstančního rozhodnutí není nesrozumitelný, neboť ČIŽP popsala znaky přestupku v té míře, která postačuje k individualizaci skutku a jeho odlišení od (případných) jiných skutků/jednání.
53. Druhou žalobní námitkou žalobkyně brojila proti vlastním skutkovým závěrům. Jádrem sporu je nesouhlas žalobkyně s rozsahem poškození lesa, které jí je kladeno za vinu.
54. K tomuto žalobnímu bodu soud v první řadě připomíná, že důkazní břemeno leží v řízení o přestupku na správním orgánu. Ten postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani o nich nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68). Je tedy pravdou, že žalobkyně nemá povinnost ČIŽP předkládat důkazy, které by prokazovaly její vinu, nicméně současně má možnost předkládat v řízení takové důkazy nebo navrhopat takové důkazní prostředky, které by naopak jednoznačně její vinu vyvracely či alespoň zmírňovaly (např. fotodokumentace poškozené půdy před započítáním smluvních prací). Žalobkyně na výzvu inspekce reagovala pasivně, resp. žádné důkazy v tomto směru nepředložila.
55. Z ustálené rozhodovací praxe správních soudů plyne, že soud je povinen v řízení ve věcech správního trestání připustit jakákoliv tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav s výjimkou tvrzení zjevně absurdních, irelevantních a nesmyslných, třebaže takováto tvrzení

a jim odpovídající důkazy nebyly bez zjevného důvodu uplatněny ve správním řízení. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71 k těmto otázkám vyslovil následující zobecňující právní závěry: „Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřijatelné. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nabrzdovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.“

56. Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi rozlišil ve vztahu k pasivitě obviněného ze správního deliktu v průběhu správního řízení dva typy situací. V rozsudku ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47 uvedl, že o první se jedná, „jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.“ Na druhé straně „pokud správní orgány v rámci přestupkového řízení neprovedou dostatečně úplné dokazování rozhodných skutečností (§ 3 správního řádu z roku 2004), postačí i obviněnému z přestupku, který byl v řízení před správními orgány pasivní, aby poukázal na možné jiné varianty rozhodného skutkového děje, jež nebyly provedeným dokazováním vyvráceny, k tomu, aby byl v řízení před soudem úspěšný. Je případně na správním soudu, aby v mezích možností daných povahou soudního přezkumu správních rozhodnutí důkazně „oddělil zrna od plev“ a případně zcela nepravděpodobné či jinak bizarní námitky obviněného provedením důkazů eliminoval.“
57. V již zmíněném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71 byl požadavek na postup soudu zformulován tak, že „krajský soud tedy na základě žaloby přezkoumá, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. Dospěje-li k závěru, že správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostal,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

může krajský soud nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu věci shledat irelevantními (tj. soud zjistí, že s řízením nijak nesouvisí a nejsou pro jeho výsledek podstatná nebo jsou zcela nadbytečná) nebo nevěrohodnými (tj. soud jejich pravdivosti ve světle dostatečně zjištěného skutkového stavu věci neuvěří) a nově vznesené důkazní návrhy k jejich prokázání jako nadbytečné odmítnout. Tyto své závěry však krajský soud musí vždy náležitě odůvodnit. Naopak pokud krajský soud zjistí, že správní orgány v řízení o přestupku nepostupovaly v souladu s požadavkem na zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může v souladu s § 52 a 77 s. ř. s. učinit porovnáním nových tvrzení s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových, resp. nově navrhaných. Přitom platí, jak bylo uvedeno shora, že smyslem soudního přezkumu ve správním soudnictví není nahrazovat činnost správních orgánů a vyprazdňovat účel správního řízení. Pokud tedy krajský soud dospěje k závěru, že nedostatky ve zjištění skutkového stavu jsou takového rozsahu, že jejich odstranění by znamenalo nahradit činnost správních orgánů, uloží soud tuto povinnost správnímu orgánu (§ 76 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.).“

58. Z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 6. 1994, sp. zn. 7 A 506/93, jehož závěr je aplikovatelný i na současnou právní úpravu, plyne, že, „při uplatňování zásady materiální pravdy je úřad provádějící správní řízení povinen zjistit ex officio... skutečný stav věci, o které má rozhodovat, aniž by se omezoval na tvrzení účastníků (stran) řízení. Proti této zásadě stojí zásada formální pravdy, ve které se úřad může při zjišťování podkladů pro rozhodnutí spokojit s tím, co uvádějí jako skutkovou podstatu strany. Správní řád je vystavěn na zásadě materiální pravdy.“ Požadavky zásady materiální pravdy vyvstávají v poměrně větší míře tam, kde jde o zjištění skutkové stránky věci, tj. především v oblasti správního trestání. V rámci řízení o uložení pokuty za správní delikt (přestupek) zahajovaného z úřední povinnosti (ex officio), což je jedna ze základních forem správního trestání, je třeba klást zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů a jejich rozhodnutí důsledně poměřovat zásadou materiální pravdy jako jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů, jakož i zásadou vyšetřovací podle § 50 odst. 3 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010-132).
59. Dále lze odkázat na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovené v usnesení ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS, podle nichž „v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku... Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věty první se v řízení o přestupku neuplatní.“. Rozsahem požadavku na zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností se v minulosti zabýval např. Krajský soud v Plzni, jenž v rozsudku ze dne 31. 3. 2011, č. j. 17 A 77/2010-30 uvedl, že „požadavek zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nelze interpretovat tak, že správní orgán je povinen zjišťovat celou skutkovou verzi reality, ač je pro posouzení skutku nevýznamná. Stejně tak není povinen odstranit každý v posuzované věci se objevivší skutkový rozpor, nýbrž výlučně takový rozpor, který je rozhodný pro posouzení otázky, zda kupř. byla naplněna skutková podstata určitého přestupku, či nikoliv. Opačný názor by vedl k absurdním závěrům a k porušení zásady rychlosti a hospodárnosti řízení zakotvené § 6.“

60. Z citovaných judikатурních závěrů, od nichž neshledal důvod se jakkoli odchylovat, soud vyšel i v nyní posuzované věci.
61. Žalovaný ve svém zrušujícím rozhodnutí mimo jiné uvedl, že *„Otázka rozsahu narušení půdního povrchu vlivem lesní dopravy v únoru a březnu 2019 a jeho porovnání se stavem před zahájením prací byla po celou dobu hlavním předmětem námitek obviněné společnosti. Inspekce se s námitkou vyrovnala konstatováním, že případná starší narušení povrchu nemohla mít vliv na zjištění z března 2019. S tím ministerstvo nemůže zcela souhlasit, neboť pokud byly pozemky poškozeny před zahájením těžby, nelze vyloučit, že těžká technika toto poškození rozšířila a prohloubila, byť i to je nepřípustné a naplňuje skutkovou podstatu přestupku. Ze spisu je zřejmé, že lokalita byla při lesní dopravě využívána i dalšími subjekty, určité erozní rýhy byly v místě přítomny již v minulých letech. Bez zjištění stavu před únorem 2019 a jeho porovnání se stavem zjištěným při inspekčním šetření nelze uspokojivě zodpovědět otázku míry poškození půdního povrchu, byť je naprosto zřejmé, že obviněná společnost se přestupku dopustila. Míra poškození půdního povrchu, kterou lze obviněné společnosti přičíst, bude důležitá pro určení výše pokuty. Ministerstvo proto uvádí, že je nezbytné do spisu doložit podrobnější údaje o stavu lokality před provedením lesní dopravy, jež by bez pochybností měly být známy odbornému lesnímu hospodáři, a pravděpodobně rovněž příslušnému orgánu státní správy lesů (Městský úřad Jilemnice, Městský úřad Vrchlabí). Je nutno zjistit stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), a podrobně vypořádat námitky obviněné společnosti ohledně původního stavu poškozené lesní půdy.“* Inspekce na základě shora vyřčeného doplnila spisový materiál o vyjádření městských úřadů a obce Horní Kalná.
62. Soud ze správního spisu zjistil pro posouzení této námitek níže uvedené skutečnosti:
63. Ze svědecké výpovědi O. B. ze dne 14. 8. 2019 vyplynulo, že svědek vykonává činnost odborného lesního hospodáře cca 6 let. Vlastnice lesního pozemku p. č. XA v k. ú. X paní D. Ž. kontaktovala svědka v souvislosti s hospodařením na lesním pozemku. Svědek současně sdělil, že již dříve komunikoval s její matkou, která předmětný pozemek vlastnila. Pozemek navštěvoval buď sám, nebo s vlastníkem pozemku, navštěvoval jej na žádost i z vlastní iniciativy cca 3x až 4x do měsíce. Na dotaz inspekce, zda je mu známo, že by na uvedeném pozemku probíhala těžba před únorem 2019, případně zda na pozemku probíhala lesní doprava po těžbách na okolních pozemcích, odpověděl kladně, přičemž na doplňující otázku, kdy tato těžba probíhala, odpověděl *„V průběhu více let, v porostu se prováděla probírka v letech 2016, 2017, 2018.“* Dále pak na otázku, zda je mu známo, v jakém objemu a jakou technologií těžby probíhaly, odpověděl *„technologie traktor od pařezu na odvozní místo probíhalo přibližování traktorem.“*, objem těžby dříví mu nebyl znám. K dotazu, zda ví o tom, že by přes pozemek paní D. Ž. probíhala doprava dříví od jiných vlastníků, odpověděl *„Jedná se o svážnici, určitě.“* K tomu pak blíže uvedl, že se jednalo o období 90. let, po revoluci. O pozdějším poškození půdy neví. Na otázku, zda došlo ke změně splavené zeminy v době provádění prací žalobkyní, odpověděl *„Stráž je na opuce, k erozi dochází často.“* Závěrem pak na otázku ČIŽP, zda byla zemina splavena již před zahájením prací žalobkyně, odpověděl *„Ano.“*
64. Městský úřad Vrchlabí k poškození lesních pozemků na dotaz ČIŽP sdělil, že mu není znám případ poškození lesní půdy v období od roku 2016 do února 2019 na lesních pozemcích p. č. XB, XC a XD v k. ú. Y ani na sousedních lesních pozemcích. Dodal, že *„výše uvedené pozemky jsou ve vlastnictví firmy FINE DREAM s.r.o., která hospodáří dle svého LHP pro LHC Zadní Ždírnice č. 502351. Vzhledem k tomu není vlastník povinen nám*

oznamovat jednotlivé těžby. Těžba mimořádná na výše uvedených pozemcích nebyla naším úřadem ve sledovaném období povolena.“

65. Městský úřad Jilemnice k poškození lesních pozemků na dotaz ČIŽP sdělil, že nemá žádné informace o tom, že by na lesních pozemcích p. č. XA v k. ú. X došlo k poškození lesní půdy nebo její erozi v období 5 let před únorem 2019. Současně uvedl rozsah oznámených těžeb dříví v předmětné lokalitě předcházejících předmětné těžbě zahájené v únoru 2019. V roce 2013 bylo oznámeno provedení těžby v rozsahu 71 m³, v roce 2014 v rozsahu 40 m³, v roce 2015 v rozsahu 65 m³ a v roce 2017 v rozsahu 175 m³. Dřívější těžby dříví byly menšího rozsahu než těžba prováděná v roce 2019 a poslední oznámená těžba před rokem 2019 proběhla v roce 2017.
66. Z vyjádření obce Horní Kalná plyne, že v souvislosti s těžbou dříví prováděnou v období od února do dubna 2019 byly poničeny cesty v majetku obce Horní Kalná a také přemostění Záleského potoka. Obec Horní Kalná dne 21. 3. 2019 uzavřela s panem F. P. dohodu o uvedení obecních cest a přemostění Záleského potoka do původního stavu nejpozději do dne 30. 6. 2019. Dohoda nebyla splněna, proto obec dopisem ze dne 15. 4. 2020 vyzvala pana F. P. k dodržení dohody a uvedení nezpevněné cesty včetně přemostění Zámostského potoka do původního stavu. Obec dále sdělila, že o využívání cesty na pozemku p. č. XE v k. ú. Y k dopravě dříví v únoru a březnu 2019 nebyla předem informována. O využívání cesty se zástupci obce dozvěděli až v průběhu těžby, protože cesta byla značně poničena. Obci současně není známo, že by k poškození lesní půdy nebo erozi lesní půdy došlo již před únorem 2019.
67. Po posouzení obsahu správního spisu soud uzavřel, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, má dostatečnou oporu ve správním spisu a nevyžaduje doplnění.
68. Soud předně uvádí, že správní orgány přihlédly k poškození z období 90. let a současně se správně a logicky vypořádaly s odvolacími námitkami žalobkyně co do zjištěného skutkového stavu ve vztahu ke svážnicím. Odborný lesní hospodář poukazoval na starší erozní poškození právě u svážnice (p. č. XE v k. ú. Y, druh pozemku ostatní plocha). Tento pozemek je však cestou, nejde o lesní pozemek, a jeho poškození proto není předmětem vedeného správního řízení. Poškozeny byly v okolí i další cesty a v lese se nacházely erozní rýhy, pravděpodobně z období 90. let. Inspekce toto tvrzení reflektovala ve prospěch žalobkyně, neboť do měřené hloubky kolejí nepromítla historické snížení úvozu oproti okolnímu terénu (viz strana 11 prvoinstančního rozhodnutí).
69. Z podkladů, které inspekce shromáždila v návaznosti na zrušující rozhodnutí žalovaného, nevyplývá žádná relevantní pochybnost stran míry poškození původního povrchu, které je přičitatelné žalobkyni. Zjištění učiněná z doplněných podkladů (viz jejich rekapitulace výše) lze shrnout tak, že ohledně půdního povrchu v rámci let 2014-2017 (tj. v obdobích probíhajících těžeb) nebylo na příslušných úřadech nahlášeno (evidováno) poškození půdy erozí či v důsledku jiných negativních faktorů. Samotná skutečnost, že v předmětné lokalitě probíhaly ve vymezeném předcházejícím období těžby a odvoz dřeva, nezakládá konkrétní pochybnost o (předchozím) poškození terénu. V této souvislosti považuje soud za vhodné poukázat právě na svědeckou výpověď odborného lesního hospodáře, který sice zmínil, že k erozi v dané lokalitě dochází často a že zemina byla před zahájením prací splavena, zároveň však uvedl, že pozemek navštěvuje průběžně, 3x až 4x do měsíce, a činil tak i v roce 2019. Soud má za to, že odborný lesní hospodář by jako profesionál znalý

problematiky lesního hospodářství jistě zaznamenal zásadní poškození lesní půdy v podobě výrazně vyjetých kolejí, a tedy nikoli akceptovatelnou změnu terénu oproti jeho historickému poškození pocházejícímu z 90. let minulého století. Řečeno jinak, ze svědecké výpovědi odborného lesního hospodáře nevyplývá žádná pochybnost o závěru, že vyjma poškození lesa, k němuž došlo v 90. letech minulého století, nebyla lesní cestní síť a půda mimo přibližovací linky před těžbou provedenou žalobkyní narušena. Z tohoto pohledu pak není podstatné, že jako referenční období bylo správním orgánem určeno období pěti předcházejících let, resp. že volba tohoto období nebyla správními orgány blíže odůvodněna. V obecné rovině lze však uvést, že zpětné ověřování stavu lesních pozemků hlouběji do minulosti by v intencích stavu terénu, který byl inspekci zadokumentován a který na první pohled jeví známky čerstvého (tedy nikoli letitého) narušení, nemohlo přispět k objektivizaci skutkového stavu. Na tomto místě soud zároveň připomíná, že správní orgány zohlednily poškození dotčených pozemků, k němuž došlo v 90. letech minulého století. Námitka, že k poškození mohlo dojít v minulých letech, neobstojí i proto, že v průběhu správního řízení nevyšla najevo žádná indicie či nepřímý důkaz, které by založily pochybnost o dosavadních skutkových zjištěních. Tvrzení žalobkyně, že příslušným správním orgánům nemusí být znám stav okolních pozemků, je tak pouhou ničím nepodloženou domněnkou.

70. Soud nesouhlasí ani s námitkou, že není zřejmé, co je považováno ještě za akceptovatelnou míru hloubky kolejí a co již nikoli. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí (na straně 11) inspekce uvedla, že: „ (...) *neměřila hloubku kolejí oproti širšímu terénu, ale oproti nejbližšímu okolí kolejí. V případě jízdy v již existujícím úvoze bylo měřeno pouze nové narušení půdy vzniklé v roce 2019 a do měřené hloubky kolejí se neprojevovalo historické snížení úvozu oproti okolnímu terénu.*“ Současně inspekce konstatovala, že při určení hloubky vyjetých kolejí vycházela ze světlé výšky konkrétní vyvážecí soupravy.
71. Žalobkyně dále namítla, že: „*pokud mám vyjeté koleje a znovu do nich kdokoliv vjede těžkou technikou, pak se s největší pravděpodobností stane to, že se stará kolej rozjede a nemůže být patrné, jak hluboká ona stará kolej byla a jak byla či nebyla prohloubena. Logicky dojde k poškození pokrytí vegetací (trávy a mechu).*“ K tomu soud uvádí, že nelze přehlížet nevhodné klimatické podmínky, za kterých byla těžba provedena. Správní orgány v této souvislosti zdůraznily, že doprava probíhala při nedostatečné únosnosti půdy, neboť ta byla vlivem nepříznivých klimatických podmínek snížena nadměrným zamokřením. Jinak řečeno, žalobkyně realizovala těžbu dřeva za situace, kdy byl půdní povrch podmáčen natolik, že těžká dopravní technika jej musela svou vahou a četností jízd (lesní doprava probíhala několik týdnů) prohloubit. Soud má za to, že z pořízené fotodokumentace, která je součástí správního spisu (viz též vypořádání námítky týkající fotodokumentace níže), je zřetelně patrné jak podmáčení půdy, tak i vyjetí kolejí použitou vyvážecí soupravou. Správní orgány pak k tíži žalobkyně nepřičítaly hloubku kolejí, která souvisela s historickým snížením úvozu.
72. Soud proto uzavírá, že skutkový stav, z něhož správní orgány vycházely, byl zjištěn bez důvodných pochybností. Námitka, že bylo na místě aplikovat zásadu *in dubio pro reo*, tak není důvodná.
73. Co se týče žalobkyní namítané nepřezkoumatelnosti ve vztahu k obecným, blíže nespecifikovaným odkazům na fotodokumentaci, soud konstatuje, že fotodokumentace byla pořízena při inspekčním šetření konaném dne 20. 3. 2019. Fotografie jsou součástí spisového materiálu, přičemž jejich obsah dokládá a ilustruje rozsah poškození půdy (resp.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

existenci vyjetých, vodou zaplavených kolejí, čerstvě rozplaveného bahna). Žalobkyně v řízení nijak nerozporovala, že by jí nebyla pořízená dokumentace (fotografie) před vydáním rozhodnutí známa, či že neměla možnost se s obsahem fotodokumentace seznámit. Argumentaci žalobkyně z tohoto pohledu soud shledává ryze účelovou. I s přihlédnutím k tomu, že ze spisového materiálu plyne, že žalobkyně byla dne 3. 9. 2019 a 22. 7. 2020 vyrozuměna o shromážděných podkladech a zároveň dne 5. 9. 2019 nahlédla do spisu, považuje soud obsah fotografií žalobkyni za známý. Přesný odkaz a popis jednotlivých fotografií v prvoinstančním rozhodnutí soud nepovažuje za nutný, a nesdílí tak názor žalobkyně o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.

74. Pokud žalobkyně tvrdí, že v prvoinstančním rozhodnutí je blíže nespecifikovaných odkazů více, je nucen soud ve vztahu k takto formulované žalobní argumentaci konstatovat, že není jeho úlohou v konkrétním rozhodnutí vyhledávat žalobkyní obecně namítaná pochybení a současně domýšlet žalobní argumentaci. Úlohou soudu není, aby za žalobkyni její žalobní argumentaci jakkoliv dotvářel, nebo aby za žalobkyni spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci advokáta žalobkyně (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Konečně nelze přehlédnout ani to, že žalobkyně je v řízení zastoupena advokátem, tj. právním profesionálem, u něhož se předpokládá znalost právních předpisů a současně vyšší kvalita podání ve věci.
75. Důvodnou soud neshledal ani námitku týkající se nepřiměřenosti uložené pokuty. Nutno předeslat, že stanovení výše pokuty za přestupek je výsledkem správního uvážení, jehož zákonnost je soudem přezkoumatelná jen v omezeném rozsahu (viz § 78 odst. 1 věte druhé s. ř. s.). Při posuzování zákonnosti uložené sankce je tak správní soud k žalobní námitce oprávněn pouze hodnotit, zda správní orgán při stanovení její výše zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil nebo zda uložená sankce není likvidační (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 9/2008, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS). Úlohou správního soudu tedy není to, aby učinil vlastní správní úvahu a tou nahradil úvahu správního orgánu, neboli aby sám určil optimální výši sankce. V nyní projednávané věci se správní orgány v intencích hodnocení polehčujících a přitěžujících okolností zabývaly charakterem přestupku, žalobkyní provedenou asanací rozježděné půdy i skutečností, že těžba byla prováděna z důvodu asanace kůrovcového dřeva. Spáchání přestupku v ohrožovací formě neeliminuje jeho závažnost, neboť je nutno vzít v potaz následek, kterým je porušení či ohrožení zákonem chráněného zájmu. Tím je v daném případě zájem na ochraně životního prostředí v lesích. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích vyzdvihly následky narušení lesní půdy, zejména způsobením erozních rýh, které mohou ohrozit vodohospodářské a půdoochranné funkce lesa, přičemž není vyloučen rozvrat lesního porostu, který se může projevit spíše v dlouhodobějším horizontu. Skutečnost, že nebyla zjištěna konkrétní poškození, hodnotily správní orgány ve prospěch žalobkyně. Rovněž není pravdou, že inspekce při ukládání pokuty nerefletovala sanaci předmětného terénu, kterou žalobkyně provedla. Na straně 18 prvoinstančního rozhodnutí je výslovně uvedeno, že provedená asanace byla inspekci zohledněna. Oba správní orgány se též vypořádaly se skutečností, že důvodem těžby byla kůrovcová kalamita. V této souvislosti zdůraznily, že okamžitý odvoz dříví z lesa nebyl

nutný, neboť stačilo u pokácených stromů provést odkornění, případně chemický postřik, vyčkat na vhodnější klimatické podmínky a teprve pak provést odvoz a prodej dříví. Objednanou lesní těžbu proto bylo možno provést bez poškození lesa a při současném zabránění šíření kůrovců. Stran namítané bezúhonnosti žalobkyně žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že se nejedná o kritérium, které by mělo být ve smyslu PřesZ povinně vyhodnoceno. Dodal, že žalobkyně své jednání hájí s poukazem na finanční náročnost případného zákonného postupu, nikoli jako ojedinělý exces. Soud s těmito závěry žalovaného souhlasí. Ve smyslu § 39 PřesZ nepatří hodnocení případné bezúhonnosti přestupce mezi kritéria, k nimž je podle zákonodárce nutno přihlížet. Je tak na úvaze správního orgánu, jaké skutkové a právní okolnosti pojme do celého hodnotícího rámce pro stanovení druhu a výměry ukládaného správního trestu. Skutečnost, že správní orgány nepřihlédly k namítané bezúhonnosti žalobkyně, nezakládá ve světle výše popsaného komplexního hodnocení polehčujících a přitěžujících okolností nezákonnost, resp. nepřipustné vybočení z mezí správního uvážení. Závěrem považuje soud za vhodné dodat, že posuzování polehčujících a přitěžujících okolností při úvaze o stanovení sankce nelze chápat tak, že bude proveden jakýsi matematický propočet „plusových“ a „minusových“ hodnocených okolností, neboli že každé okolnosti bude „přidělena“ pomyslná číselná hodnota odpovídající určitému poměru k ukládané sankci a s tou pak bude pracováno ve smyslu jejího přičtení či odečtení. Soud uzavírá, že správní orgány v projednávané věci učinily přezkoumatelnou úvahu o důvodech uložené sankce, která není nepřiměřená i vzhledem k tomu, že byla uložena ve výši pod 10% horní hranice sazby. Odkaz žalobkyně na nálezy Ústavního soudu (Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 a Pl. ÚS 37/11 ze dne 30. 7. 2013) soud nepovažuje za přílehlavý, neboť v těchto nálezech se Ústavní soud zabýval zrušením zákonné úpravy týkající se správního trestání, nikoli postupem správních orgánů při ukládání trestu v jednotlivých případech. Pro úplnost soud doplňuje, že správní orgány (inspekce) se s ohledem na povinnost vyloučit likvidační účinky pokuty řádně zabývaly též hospodářskou situací žalobkyně.

76. Jelikož soud nehledal uloženou pokutu nepřiměřenou, nebyl splněn předpoklad pro moderaci sankce ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s., jenž vyžaduje, aby správní trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši.

VII. Závěr a náklady řízení

77. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
78. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. července 2023

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu